

Olemmeko Lopunajassa?

T
a
p
a
h
t
u
i

vuonna 1990

Olemmeko Lopunajassa?

Tapahtui vuonna 1990

Kirjoittanut: Merja Hautanen
Kannen kuva: Suvi Karppinen

Kolmenkymmenen vuoden kuluttua aloin
ymmärtää, että tuntemattomaksi jääneen
profeetan henkilöllisyydelle voi olla
yllättäväkin selitys! MH

© 2025 Merja Hautanen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9538-5

VUONNA 1990

Oli vuosi 1990. Elettiin joko syyskuun loppua, tai lokakuun alkua. Olin 19-vuotias ja hiljattain siunattu evankelistan tehtävään. Tästä syystä olin mukana ensimmäistä kertaa seurakuntien työntekijäpäivillä, Keski-Suomessa. Naispuolisia osanottajia ei paikalla juurikaan ollut ja siksi väliajalla seisoskelin yksin eteisessä. Lähelläni oli ryhmä miehiä, keskenään keskustellen, kun yksi heistä kiinnitti huomion minuun, sanoen: ”Hei, täällä on Tynnin Paavon tyttö (isäni oli laajalti tunnettu kiertävä julistaja), kerropas meille mitä isäsi sanoo, missä ajassa nyt elämme?”

Silloin naulakon takaa kuului pieni kohahdus, vaikka en edes tiennyt kenenkään olevan siellä. Olinhan seissyt paikallani jo pidempään, enkä

ollut nähnyt kenenkään menevän vieressäni olevan naulakon taakse, välikköön.

Kuitenkin, kohahduksen jälkeen tuntematon mies tuli naulakkojen välisistä esiin ja lähestyi ryhmäämme. Näin ensin pelkästään askeleita ottavat jalat ja sitten mies tuli näkyviin, jätien niiden miesten taakse, jotka seisoivat rinkiä ympärilläni.

Hän liikkui ryhmän takana, kuin etsien sopivaa kohtaa josta varmasti kuulisi kaiken. Välillä häntä ei näkynyt ollenkaan, mutta sitten hän taas olikin miesten takana. Hän vaikutti hyvin kiinnostuneelta kuulemaan mitä kysymyksiin vastaan ja hänen silmissään näkyi pilke huvittuneisuutta ja tarkkuutta.

En tuolloin enää asunut kotonani,

eikä minulla ollut viimekäden tietoja isäni opetuksista, mutta hän oli lähettänyt kirjeitä, joissa kertoi tutkimuksistaan, mikä kala nielaisi Joonan. Näistä asioista kerroinkin aluksi, mutta ympärilleni kerääntynyt ryhmä odotti tietoja lopunajan tapahtumista. Niinpä sorruin lörröttelemään omia näkemyksiäni ja totesin:

”Niin, kyllähän Jeesuksen tulemus* tapahtuu tuossa vuoden 1992 lähettävillä.”

Yksi miehistä ehti huudahtaa:

”Niinkö lähellä jo ollaan?!”

Silloin ryhmän takana seisova tuntematon mies, työntyi yhdellä harppauksella toisten miesten välistä suoraan eteeni ja sanoi:

”Tuon sinä sanoit itsestäsi, sitä ei sinun isäsi ole sanonut.”

Toiset miehet säikähtivät ja vetäytyivät

*Kristittyjen odottama tapahtuma lopunaikana, jolloin Jeesus tempaa omansa taivaaseen, pois suuresta ahdistuksesta, joka kohtaa maapiiriä.

taaksepäin. Vastasin tuntemattomalle miehelle: ”Mutta onhan Herran tulemus jo lähellä.”

Mies oikaisi käsitykseni:

”Näin se menee: Ensin mennään Euroopan Unioniin, sitten mennään Natoon ja kun näkyy kaksi kotkan päätä, silloin mennään ylöspäin!”

Ihmettelin, että eihän Suomi ole menossa Natoon. Mies vastasi:

”Ei vielä, mutta kyllä se sinne menee, joskus kahden-kolmenkymmenen vuoden kuluttua.”

Ihmettelin, että eihän maailmaa ole silloin enää edes olemassakaan!

Mies vastasi:

”Kyllä se on!”

Kuitenkin juuri nuhtelua saaneena, halusin osoittaa, että osaan tuoda esiin myös isäni tutkimustuloksia ja sanoin

isäni kertoneen, että tänne Eurooppaan on tulossa kymmenvaltioliitto. Silloin tuntematon mies sanoi jotakin tämän tapaista: ”Ei se niin mene, ei se tule tänne.”

Tuossa vaiheessa yksi ryhmämme miehistä tuli tuekseni, kysyen tunte mattomalta mieheltä: ”Eikös kymmenvaltioliitto kuitenkin tule?”

Tätä lausahdusta seurasi keskustelu, jonka olisin toivonut painavan mieleeni paremmin, mutta en silloin vielä riittävästi käsittänyt näitä asioita. Kysymyksen esittänyt mies kuitenkin sisäisti saamansa tiedon. Minulla on heikko muistikuva tilanteesta, joten palaan siihen myöhemmin.

Tuossa tilanteessa ajattelin miehen

olevan jokin ”harhaoppinen”, koska hän puhui asioita poiketen yleisestä näkemyksestä. Mielessäni pyöri kysymys, mitä tarkoittaa hänen mainitsemansa kaksi kotkan päätä. Kysyin sitä, mutta mies ei vastannut. Seuraavaksi kysyin, miten hän voi tietää näistä (Suomen valtiota koskevista tulevista tapahtumista), koska niitä ei mainita Raamatussa. Olinhan lukenut Raamatun jo useasti läpi ja tiesin, ettei siellä mainita mitään tällaista tapahtuma aikataulua EU:sta tai Natomasta, puhumattakaan sen jälkeisestä kahdesta kotkan päästä. Mies ei vastannut tähänkään kysymykseeni, vaan katsoi viistosti alaspäin.

Mies esiintyi kuin henkilö, jolla on tieto. Hän piti käsiään pusakkansa taskuissa, eikä kätellyt ketään. Hän oli pukeutueena vetoketjulliseen, tai-

vaan siniseen pusakkatakkiin, joka oli enemmän tumman, kuin vaalean-sininen. Asuste oli kokonaisuudessaan enemmän arkinen, kuin juhlallinen. Hän oli arviolta noin 60-70 vuotias, jonka vuoksi mieleni teki sanoa, että ethän itsekään ole enää elossa kahden-kolmenkymmenen vuoden kuluttua. Hänellä oli tummat hiukset, harmaat ohimolta, rusketunut iho. Kasvot enemmän leveät kuin kapeat, ääni pehmeä ja lämmin.

Miesjoukko hajaantui kukin taholleen ja jäin jälleen yksin. Silloin tämä sinitakkinen mies palasi luokseni ja alkoi hiljaksen, vähän kuin itsekseen puhua, mutta osoitti sanansa minulle: ”Kolmenkymmenen vuoden kuluttua se sinne menee, Suomi Natoon.” Hämmästyin, sillä kaksikymmentä vuotta jo oli mielestäni pitkä aika.

Mies jatkoi yksinpuheluaan: ”Tai ei ihan tasan kolmenkymmenen vuoden kuluttua, vaan muutama vuosi yli.” Sitten hän laski ääneen ja sanoi kaksi numeroa ja niiden puolessa välissä. Numero ei ollut ykkönen eikä nelonen, joten hänen täytyi sanoa: ”Kaksi, kolme vuotta, siinä puolessa välissä.” ”Kyllä, melko tarkalleen juuri tämän verran se menee yli kolmenkymmenen vuoden, tästä hetkestä laskien”, hän sitten totesi ja katsoi minuun. Hän näki mykistyneen olemukseni, etten enää pystynyt ottamaan vastaan niin tarkkoja lukuja yli kolmenkymmenen vuoden päähän ja sanoi: ”No ei sitä nyt niin tarkkaan tarvitse.... Riittää, että muistaa tuon kolmekymmentä vuotta.” Kasvoilla kävi pieni hymy, joka viestitti, että jonakin päivänä ymmärtäisin. Mitä minä ymmärtäisin? Sitten hän poistui mitään sanomatta.

Kuka hän oli?

Kenellä oli vuonna 1990 tarkka tieto Suomen valtion tulevista tapahtumista, EU, Nato...?

Hurjin väite on, että hän oli ihmisen muodossa liikkunut enkeli.

Lue tarina kokonaisuudessaan ja tee omat johtopäätöksesi.

Merja Hautanen

Kannen kuva: Suvi Karppinen

